

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2023. szeptember 14.
(csütörtök)

Szepesy László

11. RAGASZKODJ AZ IGAZSÁGHOZ, RAGASZKODJ KRISZTUSHOZ!

Énekek: 211, 119, 82-84

Alapige: Ámós 2,4-5

„Így szól az Úr: Három bűne miatt Júdának, sőt négy miatt, nem fordítom el; mert megvetették az Úrnak törvényét, és nem tartották meg rendeléseit. Eltévelyítették őket az ő hazugságaik, amelyeket az ő atyáik követtek. Tüzet vetek azért Júdára, és az emészti meg Jeruzsálem palotáit.”

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, mennyei Édesatyánk, azért, hogy Szentlelked által munkálkodsz bennünk, tükröt tartasz Igédben, hogy kik vagyunk Nélküled, és kivé lehettünk Krisztusban. Köszönjük Neked, hogy a reformátor szavaival vallhattuk meg, hogy bűnre vagyunk hajlandók, szívünk tunya a jóra, és sok minden mással kísért minket az óemberünk, de egyúttal Téged is magasztalhattunk, mert elküldted a Te Fiadat, aki a mi egyetlen remény-ségünk, Szabadítónk, aki által újjáteremtesz bennünket, aki által új ember-ré teszel, új szívet adsz nekünk. Köszönjük, hogy Őbenne és Őáltala új életben, új utakon járatsz bennünket.

Köszönjük Neked, hogy a mai napot is így tölthettük. Lehet, hogy számtalan bűnt követtünk el, vagy éppen csak egyszerűen elfeledkeztünk Rólad, és a mulasztás bűnébe estünk, adtál alkalmakat, amikor jót tegyünk, de mégse tettük. De magasztalunk azért, hogy a golgotai kereszten készí-

RAGASZKODJ AZ IGAZSÁGHOZ, RAGASZKODJ KRISZTUSHOZ!

tett elégtétel, bűnbocsánat elegendő a mai nap elkövetett bűnökre is. És magasztalunk azért, hogy Krisztus feltámadása révén ma is adtál Szentlelkeden keresztül erőt, hogy új életben járva Téged keressünk, Téged magasztaljunk, és az engedelmességre való törekvéssel is azt valljuk meg életünkkel, hogy Te vagy az Úr.

Köszönjük Neked ezt az esti alkalmat. Köszönjük, hogy Te gyűjtöttél össze bennünket. Szeretnénk kérni, hogy most is szólíts meg személyesen úgy, hogy változzék a szívünk, erősödjön a Benned való bizalmunk, az óemberünket kérünk, öldököld, a belső ember szerint pedig erősíts minket. És mindenekelőtt az engedelmesség lelkével támogass, hogy a Te utaidon járva, a mindennapokban, a legegyszerűbb dolgokban is Téged tudjunk dicsőíteni és magasztalni.

Szent Fiadért, Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Alapigénk a Júda elleni ítéletről szól, amelyen keresztül az Urat is jobban megismerhetjük. Előző alkalommal a 4. vers első felét magyaráztam, amely arról szólt, hogy mit jelent Isten törvényét megvetni, és nem betartani az Ő rendeléseit. Mai alkalmunkon a vers második felére koncentrálnánk, amely így hangzik: *„Eltévelyítették őket az ő hazugságaik, amelyeket az ő atyáik követtek”*. Az Ámós által említett három bűn szorosan összefügg: aki megveti az Úr törvényét, az nem tartja be rendeléseit, mert az igazság helyett a hazugságnak hisz, és azt követi.

De milyen hazugságokra gondol itt a próféta? Egyszerűre, hétköznapiakra, amelyekkel ügyes-bajos dolgait szokta az ember időnként rendezni? Olyanokra, amelyekkel a gyerekek próbálják elkerülni a büntetést, mikor előveszik őket, hogy mit tettél, vagy olyanokra, amelyekkel a felnőttek másokat becsapnak, hogy maguk előrébb jussanak, vagy éppen megússzák valamilyen tettük súlyosabb következményét? Vagy a személyes kapcsolatokon túlmutató, széles körben elterjedt, már-már társadalmi szintű hazugságokra gondol Ámós, amelyek nemzeteket képesek félrevezetni? Valószínűleg ez utóbbira gondolt elsősorban, de a többit sem kell elvetnünk. Mert egy hazugság nem attól válik súlyossá, hogy egy embert vagy egy egész nemzetet vezet félre, hanem attól, hogy milyen következményei lehetnek. Van olyan hazugság, amely ideológiává válik, és nemcsak képviselői, hanem prófétái is vannak. Mire gondolok? Például a bálványokra és bálványvalásokra, amelyek a Hab 2,18 szerint hazugságokat tanítanak – ezt Isten maga mondja ki. Mert minden vallás, amely nem az egyetlen élő Istenről beszél, aki az Ő Fiában és a Szentírásban jelentette ki magát, hazugságot hirdet. Minden vallás, ami nem a Szentírás Istenéről beszél, hazugságot

hirdet. Még akkor is, ha magát keresztyénnek mondja vagy vallja, de eltér az Úr igéjétől. Ez szélsőséges kijelentésnek hangozhat, de ha alaposan végiggondoljuk, rájövünk, hogy ez mégiscsak az igazság. Isten az Ő igéjében jelentette ki magát nekünk, és pont ezért, aki máshogy beszél az Úrról, mint ahogyan Ő maga beszél magáról az Igében, az félrevezet másokat, az eltér az igazságtól. Ebben nincs átmenet, köztes állapot, ez fekete és fehér. Tudom, hogy az életben sok minden szürkének tűnik, de az Istenről való beszédnek, az igazság ismeretének nincs más forrása, csak az Úr és az Ő igéje.

A héber szó tehát, amelyet Ámós itt használt, bár alapvetően hazugságot jelent, ugyanakkor tudjuk jól, hogy itt nem valami ártatlan viccről vagy kegyes hazugságról van csupán szó, hanem olyan komoly hazugságról, amelyet ha elhisznek az emberek, akár el is kárhozhatnak. A következményei súlyosak. Maga Krisztus is a hazugságot bizonyos mértékben megkülönbözteti más bűnöktől, amikor azt mondja, hogy annak atyja nem más, mint e világ fejedelme, a Sátán (Jn 8,44). Amikor ezt el tudjuk fogadni, akkor megértjük, hogy a hazugság forrása egy istenellenes erő, hatalom. Mondhatni: a hazugság a Sátán találmánya, amitől Isten teljes mértékben elhatárolódik. Az 1Jn 2,21b egyértelművé teszi ezt, amikor azt mondja: „... *semmi sincsen az igazságból, ami hazugság.*” Ezek nem keveredhetnek. A kettőnek nincs semmi köze egymáshoz.

Fel kell tennünk azonban a kérdést: milyen céllal találta ki a Sátán a hazugságot? Mire szolgál ez a fegyver az ő kezében? Mi volt a kísértő szándéka az Édenkertben, amikor Évának hazudott? Több dolog is, de ebből csak kettőt hadd említsek meg, ami témánkhoz szorosan kapcsolódik. Egyrészt az volt a célja, hogy ellene álljon az igazságnak, és küzdjön azzal szemben. A hazugságnak ez az elsődleges célja. A hazugság alaptermészetéhez hozzátartozik ez: az igazsággal szembehelyezkedik, és le akarja győzni, meg akarja semmisíteni azt, vagy legalábbis hatástalanítani, hogy az emberek ne higgyenek benne. Krisztust is, akiről tudjuk, hogy Ő maga az igazság, és az igazságot hirdette az üdvösség felől, a farizeusok nem akarták elfogadni. Ezért ellenségesen viselkedtek Vele szemben, mivel – Krisztus szavai szerint – ők a hazugság képviselői voltak (az említett Jn 8-ban olvassuk ezt a történetet). Azért nem hittek Krisztusnak – ezt Ő maga fejt ki, hogy miért nem hittek az ő beszédeinek –, mert a hazugságból valók voltak, és mert Krisztus az igazságot hirdette. És mivel nem tudták elérni sehogy sem, hogy Krisztus ne hirdesse az igazságot, ezért erőszakkal akarták elhallgattatni: ez volt a golgotai kereszt, az igazság végső elhallgattatása. Nem ment szép szóval, nem ment a tanítványok megtámadásával, nehéz kérdések feltevésével, sem hazugságok terjesztésével Krisztusról, ezért végül el akarták hallgattatni. A hazugság tehát Istennel és az Ő hir-

detett szavával helyezkedik szembe. Az első célja tehát az igazság elferdítése, elhallgattatása, legyőzése. Erre találta ki a Sátán, hogy szembemenjen Isten szavával.

Másodszor a hazugság célja az ember eltévelyítése, az üdvösség útjáról való letérítése, hogy kárhozatba vezesse. Azért hazudott a Sátán, hogy az embert elpusztítsa. Krisztus azt mondta, hogy „*emberölő volt kezdetől fogva*”, az eszközei is ezt a célt szolgálják. Más bibliai képpel élve: a széles úton akar megtartani az ördög minket, nehogy véletlenül is a keskeny úton járva, Krisztust követve üdvözlünk, ezért hazudik, hogy elrejtse az üdvösség útját, hogy leplezze, eltakarja azt.

Látni fogjuk, hogy az Ámós által említett esetben, Júda népével kapcsolatban is ez a két fő eredménye lett a sokak által elhitt hazugságoknak: Isten ígéje helyett a hazugságoknak hittek az emberek, aminek az lett az eredménye, hogy az Úr népe eltévelyedett az Ő útjairól.

Fel szeretném hívni arra a Testvérek figyelmét, hogy a hazugság atyjának céljai az idők folyamán nem változtak. Ma is ugyanezeket a dolgokat akarja elérni hazugságaival, ahogyan régen is tette: ellent akar mondani Isten ígéjének, az igazságnak, és el akarja tévelyíteni az embereket, hogy ne az üdvösség útján járjanak. Nekünk, Krisztusban hívőknek különösen is fontos erre figyelni, hiszen ahogyan régen is Isten népét támadta az ellenség a hazugságaival, ma is ugyanezt teszi. Azokat az embereket ugyanis, akik eleve hazugságban élnek, abban nőnek fel, abban hisznek, és ahhoz is ragaszkodnak, nem különösebben kell ostromolnia, azok vége felől az ellenség biztos. Ellenben azokat, akiknek Isten kijelentette az Ő igazságát, az Ő ígét, amely leplez minden hazugságot, azokat el kell hallgattatnia. Ezért ostromolta különösen is Júdát és Izráelt a sokféle hazugsággal, a szomszédos népek különféle vallásaival, hogy kioltsa az igazság fényét bennük. Sajnos részben sikert is aratott, hiszen Júda és Izráel ellen is az Úr ítéletet hirdetett Ámós által. Júda ellen hangzik el az ítélet: „*Eltévelyítették őket az ő hazugságaik.*” De sose higgyük, hogy a hazugság bármikor is véglegesen vagy tartósan győzhet. Isten bátorítóan mondja nekünk: „*aki hazugságot szól, nem állhat meg szemeim előtt*” (Zsolt 101,7). Sose győzhet. Krisztust is hiába akarták elhallgattatni, Ő győzött, húsvét evangéliuma ez. A hazugság sosem győzhet Isten igazsága felett. Az Apostolok Cselekedetei is bizonytságot tesz számtalan alkalommal arról, hogy az Úr ígéjének terjedését semmilyen eszközzel nem tudták megállítani, legyen az üldöztetés, rágalmazás, kínzás, bármilyen más eszköz, az Úr ígéje terjed. Lukács örömmel ismétli meg ezt a mondatot az Apostolok Cselekedeteiben többször is (ApCsel 6,7, 12,24, 13,49 stb.). Az Úr ígéje terjed! Legyünk tehát bátrak harcolni a hazugságokkal szemben az igazság mellvasát magunkra öltve, és a Lélek kardjá-

val küzdve, amely az Isten beszéde (Ef 6,14.17). Mert sokféle hazugsággal támadnak ma is. Némelyik hazugság sajnos keresztyén színezetű, de ne tévesszen meg minket, mindig ragaszkodjunk az Úr ígéjéhez.

Ezzel a harccal kapcsolatban több dolgot is fontos megértenünk. Először is Ámós próféta hangsúlyozza: a hazugság győzelme nem azzal kezdődik, hogy elhiszük azt, amit hazudnak nekünk, hanem azzal, ha kételkedni kezdünk az igazságban, más szavakkal élve, elkezdjük megvetni azt, vagy elkezdünk elbizonytalanodni afelől, hogy mi is az igazság. Ezért beszélt először Ámós próféta Isten törvényének megvetéséről, és csak utána a hazugságról. Mert ez a harc nem a hitetlen ember küzdelme, hanem a hívőé. János apostol a leveleiben úgy beszél a hívőkről, mint akik megismerték az igazságot (1Jn 2,21, 2Jn 1). Ámós próféta pedig úgy beszél Júdáról, mint akit eltévelyítettek az igazságtól. Már pedig eltérni csak akkor lehet valamitől, ha előzőleg, korábban már ott voltunk. Mert ha mindvégig tévelyegtünk, akkor nem mondhatjuk, hogy eltévelyítettek minket, mivel sosem jártunk jó úton, mindvégig rossz felé mentünk. Csak azokat lehet félrevezetni, akik korábban a jó úton jártak. Ámós próféta azért beszél így, mivel Júda korábban megismerte az igazságot. Miben? Isten ígéjében, az Úr törvényében. Ez volt az, amitől eltévelyedtek. A 119. zsoltár egyes versei hangsúlyozzák, hogy az Úr törvénye az igazság. *„Az igazság útját választottam; a te ítéleteid forognak előttem”* (Zsolt 119,30). *„A te igazságod igazság örökké, és a te törvényed igaz”* (Zsolt 119,142). *„Közel vagy te, Uram! és minden te parancsolatod igazság”* (Zsolt 119,151). A törvényben tehát Isten az igazság útját tárta elénk, az evangéliumban a kegyelemét, ami az igazság része. Az egyháznak, Isten népének az igazság oszlopának és erős alapjának kellene lennie (1Tim 3,15). Ha viszont ő maga kezdi megvetni a rábízott ígét, ami az igazság (Jn 17,17), az Úr törvényeit, ha az egyház kezd eltérni az igazság útjától, és azokat a feladatokat, amiket az Úr rábízott, és azt az életmódot, amire el akarja vezetni, Isten népe megutálja és lebecsüli, akkor eltévelyedik, és nem az igazság képviselője, hanem ellensége lesz neki. A hazugság célja ez, hogy Isten népének az igazsághoz való viszonyát, kapcsolatát megváltoztassa, az igazsághoz való ragaszkodásunkat meggyengítse, meglazítsa, ha pedig lehet, meg is szüntesse, sőt, ha lehet, akkor az igazság ellen fordítson minket. A támadás lényege tehát nagyon sok esetben nem az, hogy elhiggyed a hazugságot, hanem hogy kételkedni kezdj az igazságban.

A bűnbeesés történetében is ezt látjuk. A Sátán valami abszurd, szinte nevetséges gondolattal hozakodik elő: *„csakugyan azt mondta Isten, hogy a kert egyetlen fájáról se egyetek?”* Milyen hihetetlen hazugság ez! Ki az, aki azt gondolja, hogy ezt valaha bárki is elhiszi? Az Úr mindentől megfosztotta volna az embert? Odateszi egy kertbe, és egyetlen fáról se

ehet? Ilyet még mondani is értelmetlen, olyan abszurd hazugság ez. De akkor miért mondta ezt a Sátán? Nem azért, hogy Éva elhiggye, tudta jól, hogy nem fogja elhinni, hanem hogy kételyt támasszon a szívében, azt a gondolatot, hogy van valami, amit az Úr nem adott meg. Ott van ebben a gondolatban – hogy egyetlen fáról sem ehetsz – az a mögöttes gondolat, hogy van valami, amiről nem ehetsz (és ilyen volt: a jó és gonosz tudás fája), de abszurd módon találja a hazugságot a Sátán. Nem kell a hazugsággal egyet érteni, de támadja az ember szívében azt a meggyőződést, ami az igazság, hogy Isten gondoskodik mindenről. Mindent megad. Ha valamit nem ad, azt okkal teszi. És ebben Éva elkezd kételkedni. A hazugság támadásának elején olyasmi hangzik el, ami nem hihető, ami meglazítja, elkezdi az igazsághoz való kötődését Évának. Az Évában keltett kétely ilyen volt. Ma is sokszor nem maga a hazugság az, ami veszélyt jelent az igazságra nézve, hanem az a gondolat, hogy létezik bármi más, ami versenyre kelhet az igazsággal. Értsük meg, hogy ez az igazán veszélyes, amikor az ember már nem úgy ragaszkodik az Úr ígéjéhez, hogy ez az igazság, pont, hanem már azon gondolkodik, hogy még emellett valami más is lehet. Az az ördögi elképzelés, hogy lehet máshogy is, mint ahogyan Isten mondja. Ezt fontos meglátunk harcaink során: ne csak a hazugság tartalmára figyeljünk, hanem arra, hogy milyen hatással van az igazsággal való kapcsolatunkra, az Úr ígéjéhez való kötődésünkre. Júda népe sok hazugságot hallott, amelyet kezdetben nem hitt el, de szívébe gyökerezett az a gondolat, hogy az Urat lehet másként is imádni, tisztelni, mint ahogyan az a törvényben le van írva. Ez a gondolat sajnos meggyökerezett bennük, és különféle istentiszteleti formákat eredményezett, bálványokat, borjú szobrokat, meg mindenfélét kezdtek el állítani, bár még azt mondták, hogy Ő az Úr, a te Istened, de már eltértek az Úr ígétől, az igazságtól, hogy Őt nem lehet kiábrázolni, nem lehet így tisztelni. Innentől pedig csak egy rövid lépés volt az, hogy Istent más bálványokkal azonosítsák, és végleg eltérjenek az Úrtól. Mi az, amire tehát Ámós által az Úr figyelmeztet minket? Az, hogy mindig figyeljünk arra, hogy ragaszkodjunk az igazsághoz! Ne hagyjuk, hogy eltávolítsanak minket tőle, hogy meglazuljon az Úr ígéjéhez való kötődésünk.

Itt kell röviden kitérnem arra, hogy hogyan is gondolkozunk az igazság fogalmáról. Tudjuk jól, hogy a filozófia vallja, hogy léteznie kell egy egyetemes igazságnak a világon, amely mindent meghatároz, legalábbis a legtöbb filozófiai irányzat (valamelyik már tagadja ezt is). Ezt a legtöbb vallás is képviseli, napjaink kultúrája azonban tagadja. A relativizmus korában a legtöbb ember nem hisz egy egyetemes, mindenekfelett álló igazságban, hanem csak a személyesben: a te igazságodban, az én igazságomban. Ez szinte már nem is igazság, hanem csak nézőpont és vélemény, de igaz-

ságnak nevezik. Keresztyénként mit vallunk ezzel kapcsolatban? Azt, hogy Pilátussal együtt rosszul tesszük fel a kérdést, ha így mondjuk: „*micsoda az igazság?*” (Jn 18,38) Miért? Mert az igazság nem egy személytelen erő vagy tény, ami meghatároz mindent. Nem is pusztán bizonyos dolgok ismerete, azaz nem egyszerű tudás. Sokan azt gondolják, hogy az igazság egy információ gyűjtemény, amit ha az ember megismer, birtokába kerül, azt nevezik igazságnak. De a Szentírás szerint ezek nem igazak abszolút értelemben. Mert az igazság egy személlyel azonos, aki nem más, mint Isten, Jézus Krisztus maga. Ő mondja magáról: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet*” (Jn 14,6). El kell tehát vetnünk minden igazsággal kapcsolatos elképzelésünket, amelyek személytelenné teszik azt, mert az igazság maga Isten. Az Ő nézőpontja, az Ő gondolatai, az Ő akarata maga az igazság. Ő sose ferdit és torzít el tényeket, és Őbenne nincs semmi hazugság. A Szentírás, Isten ígéje az igazság, mivel az Úrtól származik, abban Őt magát láthatjuk és ismerhetjük meg. Amikor János apostol azt mondta – ahogy korábban említettem –, hogy ti megismertétek az igazságot (mondja a hívőről), akkor nem valami titkos tudományra gondolt, hanem Jézus Krisztus személyére, és arra, amit Ő nekünk kijelentett az Igében. A hívő ember úgy ismeri meg az igazságot, hogy megismeri személyesen Jézus Krisztust és az Ő szavát és akaratát.

Ebből a meghatározásból egy másik dolog is következik: minden, ami eltér az igazságtól, azaz Istentől, és nem azonos Vele, az Ő akaratával, az hazugság. Mindenki, aki Istentől függetlenül él, az hazugságban tölti az életét. Mindenki, aki elutasítja Isten ígését, a hazugságot választja, bármi mellett is dönt. Az igazsághoz / hazugságához való ragaszkodásunk tehát sosem valami tárgyilagos, filozofikus kérdés csupán, hanem mindig azt a kérdést veti fel: Istenhez ragaszkodsz, vagy Tőle függetlenedni, akár Vele szembe helyezkedni akarsz? Krisztus ezért tette személyi kérdéssé azt, hogy a farizeusok nem hittek Neki az említett, Jn 8-ban található történetben. Mert miért ragaszkodott Krisztus ahhoz, hogy beszéljen arról, hogy elutasítják Őt és az Ő személyét? Mert rá akart mutatni arra, hogy az Ő szava az igazság, és Ő maga az igazság. Itt nem arról van szó, hogy egy önjelölt prédikátor tanítását nem fogadja el az ember, hanem a világmindenséget meghatározó Istent, aki maga az igazság. Ezért Krisztus nem hagyhatta annyiban, hogy a farizeusok tudatlanságban maradjanak, és azt gondolják, hogy ha ezt a kis prédikátort elutasítjuk, semmi komoly nem történik. Ezért beszél arról, milyen súlyos dolog az Ő szavának, az igazságnak nem hinni. Az igazságról sosem beszélhetünk tehát Istentől függetlenül, mert már amikor ezt tesszük (függetlenítjük az igazságot Istentől), hazugságban találjuk magunkat. Amikor tehát Ámós próféta azt mondta, hogy hazugságaik eltévelyítették Isten népét az igazságtól, akkor nem pusz-

tán néhány törvényről és jogszabályról beszélt, hanem magáról Istenről. A hazugságok elhívésének komoly következménye az lett: eltévelyítették az Úrtól. Őt hagyták el a hazugságokért és a bálványokért. Milyen döbbenetes dolog ez, ha alaposabban végig gondoljuk. A világtörténelem legrosszabb cseréje! Az igazságot a hazugságra, az Urat a bálványokra cserélni.

Miért? Mert amíg az igazság létező és élő, addig a hazugság csak kitálat, valójában nem létező dolgok állítása. Az igazság, Isten szabaddá tesz minket, az életre vezet el, ellenben a hazugság megkötöz, hamis reménységgel kecsegtet, de végül a vesztünket okozza. Isten és a bálványok, amelyek hazugságokat tanítanak, nem összehasonlíthatóak érdemben. Dániel próféta ezt mondja erről a borzalmas cseréről, amikor valaki az Úrért ott hagyja az igazságot, és a hazugságokra cseréli: „... *felemelkedtél az egek Ura ellen, ... és az ezüst- és arany-, érc-, vas-, fa- és kőisteneket dicsérted, akik nem látnak, sem nem hallanak, sem nem értenek; az Istent pedig, akinek kezében van a te lelked, és előtte minden te utad, nem dicsőítettet*” (Dán 5,23). Napjaink bálványai nem mindig szobrok (vannak azok is, nagyon sok vallásnak mind a mai napig szerves része a szobrok, fák és más egyebek imádata), de nem minden bálvány ilyen, van olyan bálvány, ami ma már rejtőzködő, ma már életcélnak neveznénk inkább. Olyanok, amelyek vezérlik az embereket: pénz, hatalom, testi élvezetek, szórakozás, tudás, tudomány, család, közösség stb., amelyek önmagukban nem elvetendő dolgok, lehetnek az Úr eszközei és ajándékai, de amint életünk ezek körül forog, bálványokká válnak. Minden, amiért élni akarunk Isten helyett, az bálvány. Valahányszor tehát azzal kísértetünk, hogy megvessük az Úr törvényeit és parancsolatait, és arra csábítatunk, hogy a saját útjaikon járjunk, akkor a hazugság tévelyít el minket – leplezi le Ámós próféta az ellenséget.

Amikor tehát Júda bűnei közül Ámósnek ezt a bűnt kellett kiemelnie, akkor arra figyelmeztet minket, hogy mindennél jobban ragaszkodjunk az Úrhoz és az Ő ígéjéhez, és folyamatosan figyeljünk és vigyázzunk arra, nehogy valami vagy valaki közénk furakodjon, a Krisztussal való kapcsolatunkat gyengítse. Mert mint mondtam, minden hazugságnak ez a célja: elválasztani minket az igazságtól, eltévelyíteni, elválasztani minket Istentől. Mert ennek a bűnnek – amiről Ámós beszél – az ellentéte az, ha mindennél jobban ragaszkodunk Krisztushoz és az Ő törvényeihez, ígéjéhez.

A mindennél szót és kitételt pedig vegyük nagyon komolyan. Ámós próféta is felhívja erre a figyelmünket, amikor arról a részletről beszél, hogy Júdát azok a hazugságaik vezették félre, „*amelyeket az ő atyáik követtek*”. A mindennél jobban szeretni az Urat kijelentés felveti ugyanis azt a kérdést, hogy még atyáinknál is jobban ragaszkodjunk Őhöz. Mert a bűn ez volt: azok a hazugságok tévelyítették el, amelyek sajátjaikká vál-

tak, saját meggyőződésükké, de az atyáik is ezt követték. Mindennél jobban ragaszkodni az Úrhoz? Igen! Szüleinknél van egy kitétel: annyiban követni az ő útjaikat, amennyiben ők is szerették és követték az Urat és az Ő igéjét.

Ámós ugyanis arról beszél, hogy generációról generációra szálltak azok a különféle hazugságok, amelyek végül Júda ítéletéhez vezettek. Pógány vallások hazugságai voltak ezek, de voltak egyszerű világi hazugságok is. 'Nem kell azt annyira komolyan venni', pl. az Úr igéjét. Már ez is egy nagy hazugság. Az apák világnézetét, vallását, gondolkozását, tetteit, áldozatait, erkölcsét átvették a gyermekek, és nem tették azokat Isten igéjének mérlegére. Mert ezt kellene tennie minden nemzedéknek: elődeik példáját, amit látnak, hallanak, szemlélnék, Isten igéjének mérlegére kell tenniük. Amennyiben azzal megegyeznek, követniük kell azokat, de ha eltérnek attól, akkor Istenhez kell igazodniuk. Ahogyan erre az Ez 20,18 külön is figyelmeztet minket: „*A ti atyáitok parancsolataiban ne járjatok, és az ő törvényeiket meg ne tartsátok, s bálványaikkal magatokat meg ne fertőztessétek*” – mondja a próféta a fogságban élő népnek. Mindezt természetesen alázattal kell tennünk, nem azzal a göggel, hogy mi mindent jobban tudunk az előttünk élőknel, mert itt nem arról van szó, hogy a szüleinkkel, az előző generációval kell ellenkezni, a hangsúly azon van, hogy mindent megvizsgáljatok, és ami az Úr igéje szerint való, azt tartsátok meg és kövessétek. Ami pedig nem, azt vessétek el. Nem a góg lelkületével kell ezt a vizsgálatot elvégezni, hanem azzal a lelkülettel, hogy tudni akarjuk, hogy mit miért hiszünk és teszünk. Hitből akarunk cselekedni, élni, de ehhez tudnunk kell, hogy mit miért hiszünk. Ebben segít minket Isten igéjének, törvényeinek megismerése és az ahhoz való ragaszkodásunk.

Az igazságnak mindig személyesnek kell lennie, személyesen nekem kell megismernem az Úr igazságait, nem elég, hogy a szüleim ismerik. Azaz: nem követhetem elődeim hitét vakon, mert a hit nem vak. Sose! Előbb meg kell ismernem magát az igazságot, Jézus Krisztust. Júda népe azt követte, amit atyáik, nem kérdezte: mit mond az Úr? Mit mond az Úr törvénye? Hanem egyszerűen vakon követték elődeiket. Mit parancsol az Úr az Ő igéjében? Azt, hogy komolyan kell vennünk az Úr igéjét, azt, hogy személyessé váljon számunkra az igazság.

Júda esete figyelmeztet és bátorít is minket, hogy mindent meg kell tennünk azért, hogy ragaszkodjunk Jézus Krisztushoz, az Ő igéjéhez, törvényeihez, legyen az akár a szeretet nagy parancsolata, vagy a gyülekezeti vagy családi élettel kapcsolatos rendelkezései, vagy bármi más törvény, amit az Ó- és Újszövetség kijelent. Őrizkednünk kell attól, hogy bármilyen módon is megvessük az Urat, az Ő törvényeit, és hogy a hazugságoknak engedve azokat kövessük. Eltévelyítették a saját hazugságaik miatt. Ön-

RAGASZKODJ AZ IGAZSÁGHOZ, RAGASZKODJ KRISZTUSHOZ!

vizsgálatot is kell tartanunk, hogy mi az a hazugság, amivel bűnös szívünk becsap minket (Jeremiás csalárdnak mondja a szívet). Még magunkat is képesek vagyunk becsapni saját hazugságainkkal. Az Úr igéjének tükrébe kell ezért minden nap őszintén néznünk, és kérni, hogy Uram, a Te igazságodat mutasd meg az én életemmel kapcsolatosan is. Ki vagyok én? És ki vagy Te? Kívánom, hogy Isten Szentlelke vezessen, világosítson minket ebben, és kössön össze hit által a mi megtartó Urunkkal, Jézus Krisztussal, hogy Őhozzá, az igazsághoz ragaszkodjunk szeretetben.

Imádkozzunk!

Alázattal és bűnbánattal jövünk Eléd, Urunk, Istenünk, mert még mielőtt Te magadhoz hívtál volna, mielőtt kerestél volna minket, saját hazugságainkban éltünk, azt hittük, hogy mi tudjuk, mi a jó számunkra, azt hittük valóságnak, igaznak, amit mi elképzeltünk, és lehet, hogy ennek semmi köze nem volt a Te ígédhez, semmi köze nem volt a Te személyedhez. Magasztalunk azért, hogy amikor a sötét szívünkbe világosságot gyújtottál az evangélium felragyogtatása által, akkor önmagadat mutattad meg, és magadhoz kötöttél minket, és így valóban megismerhettük az igazságot. De ebben is alázatosak szeretnénk lenni, mert annyi minden van még, amit még nem tudunk Rólad. Annyi kijelentés van a Szentírásban, ami még rejtett előttünk, mert még nem kutattuk, még nem értettük meg, vagy egyszerűen csak elfelejtjük. Köszönjük, Urunk, hogy Te magad vagy az, aki újból és újból önmagadat hozod elénk, és magyarázod nekünk a Te akarodat, a Te útjaidat. Kérünk Téged, hogy szabadíts meg az óember minden hazugságától, leplezd le az igazsággal, mert csak az igazság tudja a hazugságot leleplezni. És kérünk, hogy adj szabadulást, hogy ne kötődjünk se érzelmileg, se gondolatmenetben, se máshogy a hazugsághoz, hanem ragaszkodjunk hit által Tehozzád. Köszönjük Neked, hogy ebben is védsz, óvsz és vezetsz bennünket. Kérjük, hogy egymás támogatói is hadd lehessünk ebben.

Kérünk Téged, hogy ezt a Te igazságodat, az evangéliumot, a Te kegyelmedet ragyogtasd fel hazánkban, adj ébredést népünk körében. Látod, hogy mennyi hazugsággal tévesztenek meg nap mint nap minket, kérünk, hogy mi ne ezekkel törődjünk, hanem Veled elsősorban, és azzal, hogy mit akarsz, hogy cselekedjünk napról napra.

Könyörgünk magyar népünk vezetőiért is, Szentlelked bölcsessége vezesse őket döntéseikben. És kérünk egyházad szolgálóiért is, segíts ragaszkodnunk Hozzád, segíts az evangéliumot hirdetni alkalomról alkalomra, és add, hogy minden gyermeked Rólad tehessen bizonyosságot szereteteinek, ismerőseinek, rokonainak, munkatársainak, mindenkinek, akivel összehozol bennünket napról napra, mert így szólítottál meg minket is, és így

akarod az igazságot is terjeszteni. Kérünk, használd fel bennünket ebben a munkádban is.

Könyörgünk azokért, akik kórházi vagy otthoni ágyon fekszenek betegségben, kérünk, erősítsd hitben őket, hogy el tudják hordozni terheiket, fájdalmaikat. Köszönjük, hogy Benned mindig örvendezhetünk, hiszen neveink fel vannak írva az élet könyvében. Könyörgünk a lelkiileg megfáradtakért, Te újítsd meg az ő erejüket, emeld fel őket, kérünk.

Kérünk gyászolóinkért, Te legyél az ő vigasztalójuk, reménységük, aki magad vagy „*a feltámadás és az élet*”.

Hálával jövőnk Eléd, megköszönjük, Urunk, hogy evangélizációs hétre is készülhetünk. Könyörgünk, rendeld ki igédet napról napra, és Szentlelked munkájáért esedezünk, nyitogassa szívünk ajtaját, hogy a Te igéd valóban jó földbe hullva gyümölcsöt tudjon teremni, Téged dicsőíteni. Adj, kérünk, Hozzád téréseket, újjászületéseket, és kérünk, hogy hitben is erősíts minket.

Magasztalunk azért, hogy várhatunk Téged vissza, mert reménységet adtál a jövőre nézve. Köszönjük, hogy amikor szemtől szembe megláthatunk Téged, akkor már a szabadításod teljessé lesz bennünk, akkor már elveszel minden bűnt a szívünkből, eltörölsz minden könnyet, fájdalmat, és a Te dicsőítésedet helyezed a mi ajkainkra és szívünkbe.

Kérünk, most is segíts, hogy ezen az úton járva egyedül Benned bízunk, életünkkel, beszédünkkel, hitvallásunkkal Téged tudjunk magasztalni. Így őrizz minket, kérünk, a hitben, kegyelmedből szent Fiadért, Krisztusért!

Ámen.

119,82-84 ének

82. A hazugságot igen gyűlölöm, / Semmit e földön inkább nem utálok, / De a te törvényedet szeretem,
És igazságán oly igen vigadok, / Hogy meggondolván ítéletedet, / Naponként hétszer dicsérlek tégedet.
83. Nagy békességük vagyon azoknak, / Kik szeretik a te szent törvényedet, / Semmi veszélyben el nem botlanak.
Várom, Uram, a te üdvösségedet! / Abban forgatom minden gondomat, / Hogy cselekedjem parancsolatodat.
84. Bizonyosságidra gondot tart lelkem, / Mert én oly igen szeretem azokat, / És én csak azokban gyönyörködöm,
Rendelésidben gyakorlom magamat. / Előtted vagyon egész életem, / Nincsen elrejtve tőled én ösvényem.